

Sygn. akt I Ca 331/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Edward Panek
Sędziowie:	SSO Wiesław Grajdura SSO Marek Syrek (sprawozdawca)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M. (1)

przeciwko Gminie M.(...)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 2039/15

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I Ca 331/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 22 listopada 2016 r.

Powódka A. M. (1) wystąpiła do tutejszego Sądu z pozwem o zapłatę skierowanym przeciwko Gminie M. (...), w którym domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 18.200,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Tarnowie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł w następujących ustaleniach faktycznych.

Sąd Rejonowy ustalił, że uchwałą Rady Miasta T. z dnia 24 marca 2011 r. nr (...) ustalono zasady udzielania dotacji celowej z budżetu Gminy M. (...) na dofinansowanie kosztów inwestycji m.in. ze zmianą systemu ogrzewania, w tym kryteria wyboru inwestycji do dofinansowania oraz tryb postępowania w sprawie udzielenia dotacji i sposób jej rozliczenia. Zgodnie z § 1 ust. 2 tej uchwały zasady dotacji, o której mowa w ust. 1 ujęte były w regulaminie stanowiącym załącznik tej uchwały.

Zgodnie z § 1 regulaminu udzielania dotacji celowej z budżetu Gminy M.(...)na dofinansowanie kosztów inwestycji związanej ze zmianą systemu ogrzewania lub zakupem i montażem kolektorów słonecznych, dofinansowywanie tego typu inwestycji udzielane było wyłącznie inwestycjom realizowanym przez osoby fizyczne, które nie posiadają statusu przedsiębiorcy. Z kolei w myśl § 5 tego regulaminu dofinansowanie nie było udzielane jeżeli zmiana systemu ogrzewania lub montaż kolektorów słonecznych następowała w lokalu wykorzystywanym do prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z brzmieniem § 12 pkt 1 regulaminu za jedno całkowicie i trwale zlikwidowane palenisko przysługiwała dotacja w kwocie 700,00 złotych. Pismem z dnia 29 sierpnia 2012 roku pozwana odmówiła udzielenia dotacji powódce powołując się na treść § 1 regulaminu informując jednocześnie, że dofinansowanie inwestycji związanej ze zmianą systemu ogrzewania udzielane jest wyłącznie na inwestycje realizowane przez osoby fizyczne, które nie posiadają statusu przedsiębiorcy.

Powódka wykonała inwestycję wymiany instalacji grzewczej w budynku położonym przy ul. (...) w T. na własnych koszt. Całkowity koszt tej inwestycji wyniósł 71.500,00 zł. W listopadzie 2012 roku w ramach przeprowadzonego remontu budynku położonego przy ul. (...) w T. usunięto w nim 26 palenisk.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt I SA/Kr 1656/14 Sąd Administracyjny w Krakowie stwierdził nieważność uchwały Rady Miasta T. z dnia 24 marca 2011 r. nr (...) w części obejmującej stwierdzenie „które nie posiadają statusu przedsiębiorcy” zawarte w § 1 załącznika do zaskarżonej Uchwały „Regulaminu udzielania dotacji celowej z Budżetu Gminy M. (...) na dofinansowanie kosztów inwestycji związanej ze zmianą systemu”, zaś w pozostałym zakresie oddalił skargę.

A. M. (1) na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP prowadzi działalność gospodarczą m. in. w zakresie wynajmu, zarządzania nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi takimi jak m.in. budynki mieszkalne i mieszkania. W budynku wyremontowanym przez powódkę, na podstawie umowy najmu, od 1 września 2013 r. funkcjonuje (...) Bursa (...).

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Podstawę prawną roszczenia dochodzonego pozwem stanowił przepis art. 417⁽¹⁾ § 1 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego, mimo, iż § 1 regulaminu stanowiący podstawę odmowy wypłaty na rzecz powódki dotacji został uznany we właściwym postępowaniu za niezgodny z prawem, to powódka w dalszym ciągu nie spełnia wszystkich kryteriów, które uprawniały ją do uzyskania dotacji na likwidację palenisk, gdyż przedmiotowa nieruchomość była i w dalszym ciągu jest przez powódkę wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej. W ocenie Sądu brak było obiektywnych dowodów świadczących o tym, iż nieruchomość jest wykorzystywana na cele niezwiązane z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą. Okoliczność ta została jedynie potwierdzona zeznaniami powódki i jej męża, a więc osób w najwyższym stopniu zainteresowanych wynikiem niniejszego postępowania. Sąd Rejonowy wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż powódka prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP m.in. w zakresie wynajmu,

zarządzania nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi takimi jak budynki mieszkalne i mieszkania. W dniu 1 sierpnia 2013 roku powódka zawarła z K. N. umowę dzierżawy nieruchomości zabudowanej budynkiem położonym przy ulicy (...) w T., obejmującej działkę (...), obręb (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), o powierzchni użytkowej 850 m⁽²⁾. Czynność ta objęta jest więc zakresem prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej, a co za tym idzie należy uznać, iż miała ona związek z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą. Powódka twierdziła, iż przedmiotowa nieruchomość miała być przeznaczona na cele mieszkalne, jednak z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika, aby kiedykolwiek powódka w tym budynku mieszła. Wręcz przeciwnie - nieruchomość ta została nabyta przez powódkę w 2012 roku, jeszcze w tym samym roku po przeprowadzaniu remontu budynku położonego w T. przy ulicy (...), powódka zawarła z K. N. przedwstępną umowę najmu nieruchomości o powierzchni użytkowej 700 m⁽²⁾. W § 3 tej umowy strony ustaliły, że przedmiot najmu używany będzie przez najemcę na działalność związaną z funkcjonowaniem niepublicznej bursy szkolnej i faktycznie w budynku tym od 1 września 2013 r. funkcjonuje (...) Bursa (...). Z tego też względu roszczenie objęte pozwem Sąd uznał za bezzasadne.

Od powyższego wyroku powódka złożyła apelację zarzucając Sądowi I instancji sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, z pominięciem dowodu z zeznań powódki A. M. (1) oraz świadka M. M. w zakresie, w którym zgodnie wskazywali, iż nieruchomość przy ul. (...) nie była wykorzystywana w chwili złożenia wniosku o dofinansowanie na cele działalności gospodarczej, podczas gdy zeznania tych świadków w pominiętym przez Sąd zakresie są spójne i zgodne oraz znajdują potwierdzenie w dokumentach przedstawionych w sprawie, w szczególności w fakturach VAT za wykonany remont kamienicy, pismach kierowanych do Urzędu Miasta T., czego efektem było poczynienie błędnych ustaleń faktycznych dotyczących wykorzystywania lokalu powódki do prowadzenia działalności gospodarczej.

Kolejno apelująca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, a to § 5 regulaminu udzielania dotacji celowej z budżetu Gminy M.(...)na dofinansowanie kosztów inwestycji związanej ze zmianą systemu grzewczego oraz zakupem i montażem kolektorów słonecznych – polegający na błędnej wykładni na skutek uznania, iż wyrażona we wskazanym przepisie reguła oznacza, iż lokal w ogóle i w żadnym czasie nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej, podczas gdy wykładnia tego przepisu winna prowadzić do wniosku, że decydująca dla oceny charakteru danego lokalu jest wyłącznie chwila złożenia wniosku o dofinansowanie. Ponadto w środku odwoławczym znalazł się zarzut naruszenia art. 2 i 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 43⁽¹⁾k.c. polegający na przyjęciu ich błędnej wykładni na skutek uznania, iż każdy składnik majątku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, który przynosi bądź może przynosić dochód, związany jest z tą działalnością, podczas gdy osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą posiada majątek osobisty oraz majątek związany z prowadzoną działalnością i może zdecydować, które składniki jej majątku wykorzystywane są do prowadzenia działalności gospodarczej.

Apelująca złożyła alternatywny wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 18.200,00 zł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne sądu I instancji nie budzą wątpliwości, jako poczynione w oparciu o wszechstronne rozważenie całego materiału dowodowego sprawy, który oceniony został z zachowaniem dyrektyw i uprawnień, o jakich mowa w przepisie art. 233 § 1 KPC. W tej sytuacji, ustalenia faktyczne sądu I instancji Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, przyjmując je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Co do zasady podzielić należy również dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu lub sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Przepis ten statuuje zasadę, wedle której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów zakreślają przepisy prawa procesowego, zasady doświadczenia życiowego i reguły logicznego myślenia. Dlatego też zarzut obrazy cytowanego art. 233 § 1 Kpc można sformułować skutecznie tylko wówczas, gdy sąd oceniając wiarygodność oraz moc przeprowadzonych dowodów uchybi przesłankom wskazanym w tym przepisie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Lex nr 172176, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, Lex nr 151522). W ocenie Sądu Okręgowego nie została naruszona zasada swobodnej oceny dowodów, zebrane dowody wystarczały do rozstrzygnięcia sporu (art. 316 Kpc), przy uwzględnieniu rozkładu ciężaru dowodu, prekluzji dowodowej oraz zasady koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego, a granice swobodnej oceny dowodów sięgają tak dalece, że nawet w sytuacji, w której z przeprowadzonego dowodu można wywieść jeszcze inne, niż przyjęte przez sąd wnioski, nie można mówić o przekroczeniu granicy omawianej reguły procesowej. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie. Apelacja zmierza jedynie do przedstawienia własnej wersji wydarzeń strony skarżącej, tworząc polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji.

Nie można bowiem podzielić stanowiska powódki, że budynek przy ul. (...) nie został przez nią zakupiony i wyremontowany w celu prowadzenia działalności gospodarczej, o czym świadczy szereg dowodów przeprowadzonych w sprawie. Powódka zakupiła bowiem przedmiotową nieruchomość na przełomie maja i czerwca 2012r., w chwili zakupu nie nadawał się ona do zamieszkania. Następnie w październiku 2012r. powódka rozpoczęła prace remontowe – budowlane polegające na wykonaniu kotłowni, montażu grzejników oraz instalacji gazowej, a w listopadzie 2012r. powódka podpisała przedwstępną umowę najmu całej nieruchomości, której powierzchnia użytkowa wynosi około 700 m⁽²⁾. Po upływie krótkiego okresu czasu powódka zawarła umowę dzierżawy nieruchomości (w dniu 1 sierpnia 2013r.). W chwili składania wniosku o dotację rzeczywiście w przedmiotowym budynku nie była prowadzona żadna działalność, ponieważ nie pozwalał na to jego stan techniczny, jednakże inwestycja powódki podlega ocenie pod kątem rzeczywistego przeznaczenia nieruchomości. Powyższe okoliczności jednoznacznie prowadzą do wniosku, że powódka już w chwili zakupu przedmiotowej nieruchomości miała zamiar wykorzystania jej w celu uzyskania źródeł dochodu, a nie jak próbowała to wykazać, w celach zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych. Dla Sądu oczywistym jest również, że tak duża nieruchomość, jaką jest budynek położony przy ul. (...), w którym obecnie mieści się (...) Bursa (...), nie ma za zadanie zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych powódki. Już bowiem sama powierzchnia budynku wskazuje, że ten budynek nie spełnia funkcji mieszkaniowej dla jednej rodziny. Ponadto korelacja czasowa pomiędzy podjętymi czynnościami w postaci adaptacji budynku i następnie jego dzierżawy, która trwa do chwili obecnej, dodatkowo potwierdzają powyższy wniosek, że dla powódki zakup tej nieruchomości i jej późniejszy remont wiązał się ściśle z celem zarobkowym, poprzez uzyskanie środków z tytułu wynajmu nieruchomości, które powódka nadal pobiera. Rzeczywistym zamiarem powódki było zatem pozyskiwanie w sposób stały i zorganizowany dochodów z tytułu dzierżawy przedmiotowej nieruchomości, a takie działanie spełnia wszystkie cechy zaliczenia tej formy aktywności do prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej w myśl art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 584 ze zm.). Dla zakwalifikowania danej działalności jako działalności gospodarczej w rozumieniu przepisu art. 2 istotne znaczenia ma jej ciągłość i zarobkowy charakter. Ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej (por. wyrok SN z

dnia 13.09.2016r., sygn. akt: I UK 455/15, źródło: legalis). Sąd Rejonowy nie naruszył zatem zasad rządzących gromadzeniem materiału dowodowego, w tym art. 233§1 k.p.c., poprzez nieuznanie za wiarygodne twierdzeń powódki oraz świadka M. M., gdyż są one faktycznie sprzeczne nie tylko z dostępnym w sprawie materiałem dowodowym, ale również z zasadami doświadczenia życiowego. W kontekście zaś powyższych rozważań, zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło również do naruszenia art. 2 i 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W pierwszej kolejności ocenie podlega tu bowiem wola osoby prowadzącej działalność gospodarczą, przejawiająca się w konkretnym wykorzystaniu określonego składnika majątkowego. Natomiast z okoliczności faktycznych sprawy, wskazanych powyżej, wynika jednoznacznie, że zakup i adaptacja budynku, były prowadzonej w celu stałego pozyskiwania środków finansowych, a zatem w celu mieszczącym się w ramach prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej.

Przechodząc do kolejnego z zarzutów apelacji, należy wskazać, iż faktycznie § 5 regulaminu udzielania dotacji celowej z budżetu Gminy M. (...) na dofinansowanie kosztów inwestycji związanej ze zmianą systemu ogrzewania oraz zakupem i montażem kolektorów słonecznych został sformułowany nieprecyzyjnie. Jednakże nie ulega wątpliwości, że podstawowym celem przedmiotowej regulacji jest przyznawanie dotacji na cele niezwiązane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tym samym, bez znaczenia w omawianej sprawie było powołanie się przez powódkę na delikt w postaci stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miasta T. z dnia 24 marca 2011r. nr (...) w sprawie zasad udzielania dotacji celowej z Budżetu Gminy M.(...) na dofinansowanie kosztów inwestycji związanej ze zmianą systemu ogrzewania oraz zakupem i montażem kolektorów słonecznych w części obejmującej stwierdzenie „które nie posiadają statusu przedsiębiorcy” zawarte w § 1 przedmiotowej uchwały. Stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej regulację zawartą w § 1 nie uchyla w żaden sposób ograniczenia ustanowionego w § 5. Regulacja zawarta w § nie budzi wątpliwości co do zgodności z prawem, co podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku stwierdzającego częściową nieważność przedmiotowej uchwały. Tym samym Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu I instancji o braku związku przyczynowego pomiędzy deliktem, na który powołała się powódka, a szkodą jaką miała ponieść w wyniku nie przyznania jej dotacji celowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż zasadnie orzeczono o oddaleniu powództwa przed Sądem I Instancji, co prowadzi do wniosku o bezpodstawności apelacji powódki. Apelacja powódki podlegała zatem oddaleniu na mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Apelacja została w całości oddalona, a więc powódka, jako strona, która przegrała sprawę została obciążona kosztami postępowania, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł.